SEVGİLİ PEYGAMBERİMİZİN HAYATI

KUTLU DOĞUM

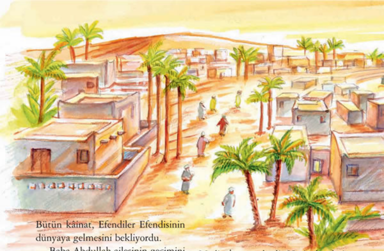
İÇİNDEKİLER

OĞLUNU GÖREMEYEN BABA

Abdulmuttalib, çok sevdiği oğlunu evlendirdiği için oldukça mutluydu. Her dede gibi o da yeni kurulan ailenin meyveleri olacak torunlarını hayal etmeye başladı. Belki Abdullah'ın bir sürü çocuğu olacağını, onları sevip koklayacağını düşünüyordu.

Düğünden kısa bir süre sonra Abdullah'ın alnındaki nur Âmine'ye geçti. Demek ki kutlu anne artık Peygamber Efendimize hamileydi.

Bütün kâinat, Efendiler Efendisinin dünyaya gelmesini bekliyordu.

Baba Abdullah ailesinin geçimini sağlamak için ticaretle uğraşıyordu. Peygamberimizin doğumuna dört ay kala yine ticaret için Şam tarafına gitmişti. Geri dönerken Medine'de hastalandı ve yola devam edemedi. Bunun üzerine Abdullah'ı Medine'de dayılarının yanına bıraktılar.

Kervan Mekke'ye gelmiş ve Abdullah'ın haberi Abdulmuttalib'e ulaştırılmıştı. Bunun üzerine Abdulmuttalib, diğer oğlu Haris'i derhal Medine'ye gönderdi. Haris, kardeşine eşlik ederek onu Mekke'ye getirecekti. Mekke ve çevresindeki en iyi doktorlar onun tedavisiyle uğraşacaktı. Fakat oradan gelen haber, ilk gelenden daha da acıydı. Peygamber Efendimiz dünyaya gelmeden önce babasını kaybetmişti. Babası da Nur Muhammed'i (sallallahu aleyhi vesellem) göremeden, bir kere kucağına alıp sevemeden göçüp gitmişti.

Efendiler Efendisi böylelikle doğuştan yetim kalıyordu.

Bu acı haber, sadece Abdulmuttalib'i, Âmine'yi değil bütün Mekke'yi üzmüştü. Çünkü Abdullah herkes tarafından çok sevilen, dürüst, namuslu ve doğru sözlü biriydi. Üstelik henüz çok gençti. Ama Allah'ın takdiri böyle gerçekleşmişti.

Kederli Âmine'nin günlerce gözyaşları dinmedi. Yemeden içmeden kesildi. Âdeta yanan bir mum gibi eridikçe eridi. Onun gözyaşlarını iki ay sonra dünyaya gelecek olan Peygamber Efendimiz Hazreti Muhammed dindirecekti.

Doğumdan üç ay önce Âmine annemiz bir rüya görmüştü. Yine üzgün ve kederli olduğu günlerden birinin gecesiydi. Tek tesellisi doğacak olan çocuğuydu. Rüyada karşısına çıkan biri ona, "Ey Âmine! Bil ki sen âlemlerin en hayırlı insanına hamilesin. Onu doğurunca adını Muhammed (Aleyhisselâm) koy." dedi.

KUTLU DOĞUM

Bu rüyadan sonra birlikte Âmine annemiz, kendisiyle teselli olacağı bebeği beklemeye başladı. Doğacak kutlu bebeği düşündükçe biraz olsun Abdullah'ın acısını, üzüntüsünü unutabiliyordu.

Beklenen gün, canlı-cansız bütün varlıkların beklediği gün nihayet gelmişti. Efendiler Efendisi dünyaya şeref verecekti artık. Kutlu an iyice yaklaşmıştı. Âmine annemizin doğum sancısı başlamıştı.

O sırada Âmine annemiz büyük bir ses duydu. Bu sesten dolayı çok korkmuştu. Sonra beyaz bir kuş gelip onun sırtını ovdu. O andan itibaren korku ve keder duymamaya başladı. Sonra kendisine beyaz bir kâse içinde sunulan şerbeti içti. Şerbeti içer içmez bedeni nurla doldu ve sancısı da kayboldu. Evin içi de parlak bir ışıkla doldu. Bu ışık sebebiyle evin duvarları görünmez olmuştu. O anda şimdiki İran'da bulunan Kisra Sarayı,

Bağdat ve Şam'da bulunan konaklar bile göründü. Peygamber Efendimiz artık dünyaya gelmişti.

O'nun doğduğunu anlayan Âmine annemiz, nur bebeği görmek istedi. Biraz kendini kaldırıp baktığında O'nun secdede ve şahadet parmağının da havada olduğunu gördü.

Doğum anında orada bulunan Peygamberimizin ebelerinden Fatıma Hatun, bütün bu olanları hayretle izliyordu. Peygamber Efendimizi kundağa sarmak için uzandığında bir melek ona:

– Ey Fatıma! O'nu biz kundağa sardık ve temizledik, dedi.

Sonra başka bir ses:

– Muhammed doğdu! O'nu alın ve doğudan batıya her yeri gezdirin. Kâinat O'nu görsün, dedi.

Bunun üzerine bir melek kundağa sarılı olan Peygamber Efendimizi alıp gözden kayboldu. Aradan çok zaman geçmeden geri döndü.

O gece evin içi ve bütün dünya nurla dolmuştu. Gökteki yıldızlar yere o kadar yaklaşmıştı ki Fatıma Hatun onların yere düşeceğini zannetmişti. Etrafta insanı bayıltacak derecede güzel kokular vardı. Bütün bunları Peygamber Efendimizin annesinden başka O'na ebelik yapan iki kadın da görmüştü.

Nur bebeğin sırtında, kalbinin hizasında peygamberlik mührü vardı. Bu, ahir zamanda geleceği söylenen son peygambere ait bir işaretti. O gün, günlerden pazartesi ve nisan ayının yirminci günü idi. Vakit sabahın erken saatleriydi. Fil vakasının üzerinden elli-elli beş gün geçmişti. Yıl 571'di. İnsanlığın Efendisi o sabah dünyaya şeref verdi.

PEYGAMBERİMİZİN DOĞDUĞU GÜN

Peygamber Efendimizin doğumu sırasında meydana gelen harika olaylar evin içiyle sınırlı değildi. Gökyüzünde de olağanüstü şeyler oluyordu. Mekke'de yıldız ilmiyle uğraşan bir Yahudi âlimi vardı. Bu âlim Peygam-ber Efendimizin doğduğu gece yeni bir yıldızın parladığını görmüştü. Sabah olunca Kureyşlilerin yolunu keserek:

– Bu gece kabilenizde doğan bir erkek çocuk var mı, diye sordu.

– Bilmiyoruz, diye cevap verdiler.

– O zaman hemen gidip araştırınız. Bu gece son peygamberin yıldızı doğdu. Onun sırtında peygamberlere ait olan bir işaret olacak, dedi.

Sonra Kureyşliler durumu araştırıp tekrar Yahudi'nin yanına geldiler ve:

– Evet, kabilemizden Abdullah'ın bu gece bir erkek çocuğu olmuş. Üstelik sırtında söylediğin işaret de var, dedi.

Kulaklarına inanamayan Yahudi, gidip nur bebeği kendisi de görmek istedi. Yanına varıp sırtındaki peygamberlik mührünü de görünce delirir gibi oldu. Bir yandan oradan koşarak uzaklaşıyor, bir yandan şöyle bağırıyordu:

– Kureyşlilere öyle bir devlet gelecek ki, haberi doğudan batıya her yere ulaşacak. Peygamberlik artık İsrailoğullarından gitti, gitti.

Doğumdan sonra dedeye müjdeli haber verildi. O sırada Kâbe'de bulunan Abdulmuttalib, koşarak eve geldi. Torununu kucağına aldı.

Onu öptü, sevdi. Kundağa sarılı kutlu bebek ile Kâbe'nin içine girerek Allah'a şükretti. Geri döndüğünde Âmine annemiz bebeğe verilecek isimle ilgili gördüğü rüyayı anlattı. O da Sevgili Peygamberimize Muhammed adını koydu.

Doğum sırasında yaşanan bir başka olay ise Kisra'nın sarayının çok sağlam olan on dört burcunun Peygamber Efendimizin doğduğu dakikalarda çatırdayarak yıkılmasıydı. Hem Kisra hem halk neler olduğunu anlamak için sabah olmasını beklediler. Gün ağarınca dehşetle gördüler ki o çok sağlam burçlarının on dört tanesi yıkılmış. Kisra, hemen din adamlarını toplayarak neler olduğunu sormayı düşündü. Din adamları henüz toplanmışlardı ki tozu dumana katan bir haberci çıkageldi. Ateşe tapan İranlıların yüzyıllardır sönmeyen meşaleleri o gece sönmüştü. Heyecandan gözleri kocaman olan Kisra başkadıya:

– Ne anlama geliyor bütün bunlar, diye sordu.

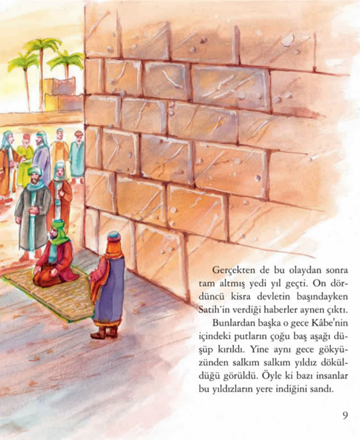
Başkadı da yakın zamanda çok ilginç bir rüya gördüğü için:

– Arap ülkesinde çok önemli işler olacağa benziyor, dedi.

Sonra sorup soruşturup bu durumu çözebilecek birini buldular. Bu kişi Şam'da yaşayan, kemikleri olmayan, başı gövdesinin üzerinde Satih adında bir kâhindi. Onun cevabı çok kesin ve netti:

– Gökten vahiy inmeye başlayacak ve peygamberlerin sonuncusu gelecek. Kisra da şu andan itibaren on dördüncü başkanından sonra tarihten silinecek.

Gerçekten de bu olaydan sonra tam altmış yedi yıl geçti. On dördüncü kisra devletin başındayken Satih'in verdiği haberler aynen çıktı.

Bunlardan başka o gece Kâbe'nin içindeki putların çoğu baş aşağı düşüp kırıldı. Yine aynı gece gökyüzünden salkım salkım yıldız döküldüğü görüldü. Öyle ki bazı insanlar bu yıldızların yere indiğini sandı.

SÜTANNENİN DİYARINDA

Mekke'deki sıkıcı ve boğucu hava, çocukların sağlıklı büyümesini engelliyordu. Oysa çölde hava temiz, sular daha tatlı ve ortam daha serbestti. Üstelik çöldeki bu köylerde çok güzel Arapça konuşuluyordu. Bunlardan dolayı Mekke'deki küçük çocuklar sütanneye verilirdi. Sütanneler, çöldeki köylerde yaşardı. Para, hediye ve birtakım mal karşılığı küçük çocuklara belli bir süre sütannelik yaparlardı.

Her yıl çöldeki yaylalarda yaşayan kabileler, iki-üç kez Mekke'ye inerdi. Buradan aldıkları çocuklara iki-üç yıl bakarlardı. Mekke'ye yakın bir yayla vardı ki orada çok güzel Arapça konuşulurdu. Beni Bekir denilen bu yerde çocuklara güzel ahlak kazandırılırdı. Fakat o sene yaylala-

rında görülmemiş bir kuraklık vardı. Otlamaya çıkan hayvanlar bile yiyecek çok az ot bulabiliyordu. Sütannelerin sütleri de oldukça azdı.

Beni Bekir kadınları o sene de Mekke'ye inmişlerdi. Biraz olsun geçimlerine faydası olur düşüncesiyle yanlarına çocuk alacaklardı. Bu kadınlardan biri de Halime idi.

Sütanneler kalabalık bir grup halinde Mekke'ye inmişlerdi. Halime'nin yaşlı bir eşeği olduğu için Mekke'ye en son o girebildi. Çünkü eşek çok yavaş gidebiliyordu. Halime vakit kaybetmeden kendisine uygun bir çocuk aradı. Fakat geciktiği için bütün çocuklar sütanneye verilmişti bile. Halime ve kocası Haris bu duruma çok üzüldüler. Ama Mekke'nin en güzel, en tatlı bebeği henüz kimseye verilmemişti.

Biraz sonra Halime, sokaklarda üzgün bir şekilde dolaşmaya başladı. Varlıklı ailelerin çocuklarını diğer

kadınlar çoktan paylaşmışlardı. Yanına bir çocuk almadan geri dönmek de istemiyordu. Böyle dalgın bir şekilde yürürken karşısına Peygamber Efendimizin dedesi Abdulmuttalib çıktı. Ona:

– Sen kimlerdensin, diye sordu.

– Beni Bekir kadınlarından.

– Adın ne?

– Halime.

– Beni Bekir'de çocuklara çok iyi bakılır. Onlara güzel ahlâk öğretilir. Ey Halime sana bir teklifim olacak!

Halime, merakla Abdulmuttalib'in yüzüne bakıyordu. Bir cevap vermeden yapılacak teklifi beklemeye başladı. Peygamberimizin dedesi içini çekerek devam etti:

– Benim yetim bir torunum var. Onu senden önce başka kadınlara teklif ettim, almadılar. Bari gel O'na sen sütannelik yap. Hem böylece belki Allah evinize bolluk, bereket getirir.

Yurduna çocuksuz dönmek istemeyen Halime, bu teklifi içinden

kabul etti. Yalnız kocasının fikrini almak istediğini söyleyerek oradan ayrıldı. Olanları kocası Haris'e anlattıktan sonra ona şöyle dedi:

– Benim niyetim gidip o çocuğu almaktır. Yurduma çocuksuz dönmek istemiyorum. Bu şekilde geri dönersem kabilemin kadınları beni ayıplar. Şimdi sen de fikrini söyle!

Haris de:

– O çocuğu almamızda bir sakınca yok. Belki de Allah, o çocuk sayesinde evimizi bereketlendirir, dedi.

Böylece karı koca Abdulmuttalib'in yanına geldiler. Teklifi kabul ettiklerini söylediler. Peygamber Efendimizin dedesi bu durumdan oldukça memnun oldu. Hemen Halime'yi Âmine annemizin evine getirdi.

O sırada Sevgili Peygamberimiz yatağındaydı. Yünden beyaz bir kumaşa sarılıydı. Yeşil iplikten bir örtünün üzerinde mışıl mışıl uyuyordu. Etrafta çok güzel kokular vardı. Bu güzel bebeğe Halime'nin anında içi ısındı. Daha önce bu kadar tatlı

bir bebek görmemişti. O'nu uyandırmaya kıyamadı. Fakat daha fazla dayanamayarak O'nun yorganını hafifçe kaldırdı. Sonra pamuk ellerinden öptü. Bu öpücükle uyanan Peygamber Efendimiz, Halime'ye bir gülücük attı. O anda Halime Peygamberimizden daha çok başka bir bebeği sevmediğini zannetti. Artık kendisini kimsenin kabul etmediği yetim bebek de bir sütanneye kavuşmuştu. Bebek bulamadığı için üzülen sütanne de kutlu bebeğe.

Halime, Kâinatın Efendisini emzirmeye başlar başlamaz azıcık olan sütü hemen çoğalmıştı. Bu duruma hem kendisi hem kocası çok şaşırdılar. Halime artık nur bebeğe o kadar ısınmıştı ki O'nu kucağından bırakmadan annesinden izin isteyip ayrıldılar.

Âmine annemiz, nur yavrusundan gözyaşlarıyla ayrıldı. Onun peşinden uzun uzun baktı, ağladı.

Mekke'nin dışında geçirilen geceden sonra Halime ve kocası Haris yola devam ettiler. Halime yine yaş-

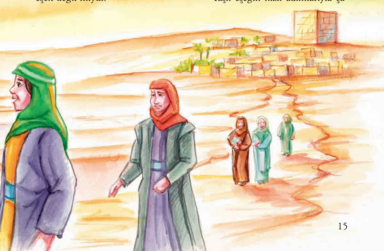
lı eşeğinin üzerindeydi. Nur bebek de kucağında. O zayıf, cılız ve gelirken onların en arkada kalmasına sebep olan eşek dönüşte adeta uçuyordu. Hem de öyle gidiyordu ki yolda bütün kadınları geride bıraktılar. Bu durumu kavrayamayan kadınlar, Halime'ye şöyle seslendiler:

– Ey Halime, bu eşek senin buraya gelirken bindiğin eşek değil mi yoksa? O, çok zayıf ve güçsüz bir eşek değil miydi?

– Evet, eşeğim aynı eşek ama bu durumu ben de anlamadım. Hem baksanıza ben onu sürmüyorum bile. Kendisi böyle hızlı gidiyor.

Kâinatın Efendisini daha bebekken canlı cansız bütün varlıklar tanıyordu. Bu yüzden bu zayıf eşek de Peygamber Efendimizi taşımanın şerefiyle böyle coşmuştu. İnsanlar bilmeseler de yaşlı eşek neden hızlandığını gayet iyi biliyordu.

Yaşlı eşeğin hızlı adımlarıyla ça-

bucak yaylaya gelinmişti. Nur bebeğin geldiği bu evde bir sürü olağanüstü şeyler olmaya başlamıştı. Halime'nin hayvanları nereye giderse gitsin karınları doymuş, sütleri bol bir şekilde eve geliyordu. Bu evdeki bolluk bereket diğer evlerin hiçbirinde yoktu. Hatta bu yüzden diğer aileler kendi çobanlarını azarlıyorlardı:

– Baksanıza şu Halime'nin hayvanlarına! Memeleri süt dolu ve karınları tam doymuş. Bizimkilerinse açlıktan kemikleri sayılıyor. Yoksa siz hayvanları aynı yerde otlatmıyor musunuz, diyorlardı.

Buna karşılık çobanlar her seferinde şöyle söylüyordu:

– Vallahi sürüleri aynı yerde otlattık. Akşama kadar Halime'nin çobanıyla beraberdik.

– Yalan söylüyorsunuz. Halime'nin çobanı güzel otlaklara gidiyor. Siz de akşama kadar eğleşip geri geliyorsunuz. Bundan böyle onun çobanı sürüsünü nereye götürürse siz de oraya gideceksiniz, anlaşıldı mı?

Hemen hemen her gün çobanlarla sahipleri arasında buna benzer konuşmalar oluyordu. Ama nur çocuğun evinin hayvanları o kuraklıkta daima karınları doymuş geliyordu. Diğer hayvanlar ise adeta zayıflıktan ölecek gibiydi.

NURLU BEBEKLE YAĞMUR DUASI

Kuraklık ve kıtlık o kadar artmıştı ki bir gün yağmur duasına çıkılmasına karar verildi. Günlerden cumaydı. Kadın erkek, çoluk çocuk ve hayvanlar hep birlikte yüksek bir tepeye çıkmışlardı. Yaşlı bir rahibin eşliğinde saatlerce dua ettiler. Ama, gökten tek bir damla bile düşmüyordu. Bu duruma yayla halkı oldukça üzülmüştü. Yaşlı bir kadın, rahibe yaklaşarak:

– Rahip efendi, biz bu kadar dua ettik, kabul olmadı. Demek ki içimizde hayırlı bir insan yok.

Bu sözlere rahibin canı oldukça sıkılmıştı. Fakat yaşlı kadının söylemek istediği başka bir şey vardı. Sözlerine devam etti:

– Bizim komşumuz Halime'nin evinde Mekkeli bir çocuk var. O'nun geldiği günden beri o eve bolluk, bereket yağdı. Diyorum ki o

çocuğu buraya getirip O'nu vesile ederek dua etsek. Belki o zaman Âlemlerin Rabbi bize yağmur verir.

Bu fikir rahibin aklına yatmıştı. Zaten bundan başka ümitleri de kalmamıştı. Yaşlı kadın kalabalığın içinde arayıp Halime'yi buldu. Durumu ona anlattı. Halime, hava çok sıcak olduğu için nur bebeği yanında getirmemişti. Yaşlı kadınla birlikte eve döndüler.

Halime, nur bebeği bir örtüye sardı. Güneşten etkilenmesin diye de yüzüne bir bez örttü. Vakit kaybetmeden dua edilen yere varmak istiyorlardı. Evden çıktıkları zaman onlara küçük bir bulutun gölgelik yaptığını fark ettiler. Fakat bu durumu önemsemediler. Ancak yola devam ettikçe gördüler ki bulut, onları takip ediyordu. Bunun üzerine Halime, Efendimizin yüzündeki bezi kaldırdı. O an göz göze geldiler ve Efendiler Efendisi sütannesine tebessüm etti. Halime'nin O'na karşı sevgisi ve şefkati daha da arttı.

Dua edilen alana geldiklerinde küçük bulut, hâlâ onları gölgeliyordu. Bu durumu evden çıktıkları andan itibaren rahip de fark etmişti. Bu çocuğun oraya bereket getireceğine o da inanmaya başlamıştı. Rahip, nur çocuğu Halime'nin kucağından alarak kalabalığa seslendi:

– Ey insanlar! Rabbinizden bu çocuğun hürmetine yağmur isteyin. Umulur ki bu çocuk Allah'ın katında sevgili biridir, dedi.

Rahip ise gözlerini Peygamber Efendimizin siyah gözlerinden bir türlü ayıramıyordu. O'nun farklı biri olduğunu hissetmişti. Bu arada dualar edilirken Peygamberimizi gölgeleyen küçük bulut büyüyerek gözün gördüğü yerleri kaplamaya başladı. Daha da büyüyüp karardı. Beklenen an geldi. Bütün insanlar sevinç içinde bağırmaya başladı:

"Yağmur, yağmur, yağmur! Şükürler olsun, yağmur yağıyor."

Bu yağmur aralıklı olarak tam bir hafta devam etti. Otlaklar tekrar yeşerdi. Su kaynakları doldu, ağaçlar yeni sürgünler verdi. Hayvanların karınları doydu, sütleri arttı. Halime'nin evinde olan bereket artık bütün yaylaya dağıldı.

ÇOCUKLUĞU BİLE FARKLI

Kâinatın Efendisinin büyümesi de diğer çocuklardan çok farklıydı. Yayla havası küçük çocuklara iyi geliyordu. Peygamber Efendimizin büyüyüp olgunlaşması yayladaki diğer çocuklardan daha hızlı oluyordu. O daha sekiz aylıkken konuşmaya başlamıştı. Dokuz aylıkken pürüzsüz konuşuyordu. Onuncu ayında ise diğer çocuklarla ok atacak kadar büyümüştü.

Sevgili Peygamberimiz, iki yaşına gelince sütten kesildi. Henüz küçük bir çocuk olmasına rağmen çok edepli, yüksek ahlâklı ve ağırbaşlı idi.

TEKRAR SÜTANNEYLE BERABER

Aradan geçen iki yılla birlikte süt çocuklarının geri verilme zamanı gelmişti. Bu sebeple Halime-nin üzüntüsüne diyecek yoktu. Ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Ama verilen söz gereği onu öz annesi Âmine'ye geri götürdüler. Âmine sevinç gözyaşları, Halime ise keder gözyaşları döküyordu. Biri uzun zamandır ayrı kaldığı yavrusuna kavuşmanın sevincini yaşıyordu. Diğeri öz evlâdından ayırmadığı nur çocuktan kopacağına üzülüyordu. Sonunda Halime dayanamayarak:

– Oğlumu biraz daha bende bırakamaz mısınız? Ben O'nun Mekke'deki salgın hastalıktan etkilenmesinden çok korkuyorum, dedi.

Bu samimi yalvarışa dayanamadılar. Hem o anda Mekke'de bulunan salgın hastalıktan onlar da korkuyordu. Böylece nur çocuk sütannesiyle birlikte tekrar geri dönüyordu. Halime muradına ermişti. Kâinatın Efendisi bir süre daha yaylada onlarla kalacaktı.

Halime, kendi çocuklarından asla ayırmadığı Peygamber Efendimizi bazen kuzu otlatmaya gönderiyordu.

Yine Efendimizin, sütkardeşi Abdullah ile kuzu otlattıkları günlerden biriydi. Nur çocuğu sürekli bir bulut takip ediyordu. Sabah vakti biraz geçmişti. Mevsim bahar olduğu için etraf çok güzeldi. Yerde çimenden yeşil bir halı serili gibiydi. Kuzuları otlatarak evden biraz uzaklaştılar. Bir ağacın gölgesinde tatlı tatlı sohbet ederlerken Abdullah uyuyakaldı. O anda yanlarından uzaklaşmış olan kuzuları geri çevirmeye Peygamberimiz gitti. Bu sırada yüzleri tebessüm eden, beyaz kıyafetli iki kişiyle karşılaştı.

KARLA DOLU TAS

Peygamber Efendimiz, bu insanlardan kendisine bir zarar gelmeyeceğini anlamıştı. Adamlardan birinin elinde altından bir tas vardı. Tasın içi karla doluydu. Efendimizi çimenlerin üzerine yatırarak mübarek göğsünü açtılar. O sırada Abdullah uyandı ve olanları gördü. Çılgın gibi koşarak eve gitti. Bir nefeste:

– İki adam gelip kardeşimin göğsünü açtılar. Kalbini çıkarıp bir şeyler yaptılar, dedi.

Halime ve kocası Haris o anda akıllarını kaçıracak gibi oldular. Derhal koşarak Abdullah'ın dediği yere geldiler.

Peygamber Efendimiz hâlâ çimenlerin üzerinde yatıyordu. Yüzü

tebessüm ediyordu. Rengi biraz kaçmıştı. Oldukça telâşa kapılan Halime ve kocası:

– Yavrucuğum, sana ne oldu? Haydi anlat bize, dediler. Efendimiz de:

– Yanıma beyaz elbiseli iki kişi geldi. Birinin elinde içinde kar olan bir tas vardı. Sonra beni yere yatırıp göğsümü yardılar. Ondan sonra da kalbimi çıkarıp yardılar. Onun içinden siyah bir kan pıhtısı çıkararak attılar. Sonra da göğsümü ve kalbimi o karla temizleyip, göğsümü kapatıp gittiler, dedi.

Bu olayla Peygamber Efendimizin kalbi, ileride kendisine gönderilecek olan vahiylere hazırlanmış oluyordu. Fakat hem bu olay hem de Efendimizi dışarı çıktığında bir bulutun sürekli takip etmesi, sütanneyi endişelendiriyordu. Bu sebeple kocası Haris'e yüreği yanarak şöyle dedi:

– Muhammed'i başına bir iş gelmeden ailesine geri vermeliyiz.

– Haklısın, O'nunla ilgili hep ilginç şeyler oluyor. Bunlar alışılmış şeyler değil. Ben de senin fikrine katılıyorum. Bir an önce O'nu Mekke'ye götürelim.

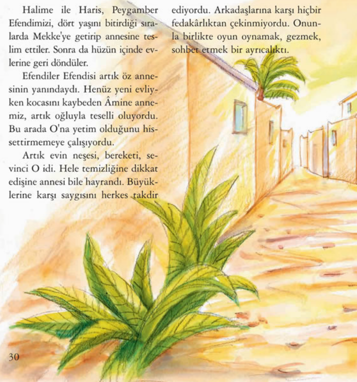

PEYGAMBERİMİZ ANNESİNİN YANINDA

Halime ile Haris, Peygamber Efendimizi, dört yaşını bitirdiği sıralarda Mekke'ye getirip annesine teslim ettiler. Sonra da hüzün içinde evlerine geri döndüler.

Efendiler Efendisi artık öz annesinin yanındaydı. Henüz yeni evliyken kocasını kaybeden Âmine annemiz, artık oğluyla teselli oluyordu. Bu arada O'na yetim olduğunu hissettirmemeye çalışıyordu.

Artık evin neşesi, bereketi, sevinci O idi. Hele temizliğine dikkat edişine annesi bile hayrandı. Büyüklerine karşı saygısını herkes takdir ediyordu. Arkadaşlarına karşı hiçbir fedakârlıktan çekinmiyordu. Onunla birlikte oyun oynamak, gezmek, sohbet etmek bir ayrıcalıktı.

SÖZLÜK

âlim: Çok bilgili, bilim adamı.

ata: Büyükler, geçmişte yaşamış ve günümüze söz ve davranışlarıyla örnek olmuş kişiler.

azık: Yolculuk sırasında acıkınca yemek için kişinin yanına aldığı yiyecekler.

boykot: Bir toplumla veya kişiyle alışverişi kesme.

Burak: Peygamber Efendimizin Miraç'a çıktığı gün O'nu Mekke'den Kudüs'e götüren ve katıra benzeyen bir binek.

cahil: Bilgisi olmayan, bir şey bilmeyen.

Cebrail: Dört büyük melekten olup, Allah'tan aldığı emir ve âyetleri peygamberlere getirmekle görevli melek.

cesaret: Yiğitlik, atılganlık.

dehşet: Yaşanan bir olay yada duyulan bir haber karşısında büyük korkuya kapılmak.

dil uzatmak: Lâf söylemek, eleştirmek.

emanet: Başkasına ait bir malı veya sırrı koruma, saklama.

endişe: Korku, üzüntü.

evren: Kâinat.

eziyet: Aşırı güçlük ve sıkıntı.

gaye: Amaç, hedef.

hakaret: Aşağılayıcı söz söyleme ve davranışta bulunma.

halife: Peygamberimizden sonra O'nun yerine geçen büyük insanlar.

hararet: Heyecanlı, sıcak.

hayret: Görenlere veya duyanlara şaşkınlık veren durum ya da söz.

hicret: Bir yerden başka bir yere göç etme.

ibadet: Yüce Allah'a yakın olmak için yapılan maddî manevî her şey.

ihsan: İyilik, yardım.

ilâhî: Allah'ı övmek ve O'na dua etmek için yazılıp makamlı okunan şiirler.

İncil: Hazreti İsa'ya inen, Hıristiyanların kutsal kitabı.

insafsız: Hiç acıması ve merhameti olmayan, zalim.

İslâm: Müslümanlık dininin adı.

işkence: Söz ya da davranışla karşısındakine eziyet etme.

kabile: Aynı soydan gelen insanların oluşturduğu topluluk.
kafile: Bir yere, bir işe birlikte giden ekip.
karşılama: Bir makam sahibini, onun büyüklüğüne yakışır şekilde tören yaparak kabul etme.
kavim: Bir insan ırkı içinde aralarında dil, kültür, gelenek birliği olan büyük grup.
kerem: İyilik, yardım.
kervan: Bir yerden bir yere yük ve yolcu taşıyan, daha çok develerden oluşan hayvan katarı.
kuşanmak: İtinalı bir şekilde giyinmek.
lânet: Allah'ın sevgi ve ilgisinden mahrum kalma.
Miraç: Peygamber Efendimizin göğe, Yüce Allah'ın katına yükselmesi mucizesi.
muştu: Müjde, iyi haber.
müşrik: Allah'a inanan ama, aynı zamanda puta tapan sapık insan.
peygamber: Yüce Allah'ın dinini anlatmakla görevli, Allah'ın seçtiği yüksek ahlâklı kişiler.
pıhtı: Sıvı bir maddenin hafif katı hâle gelmesi.
put: Kendisine bir ilâhmış gibi ibadet edilen cisim.
rahip: Hıristiyan din adamı.
reis: Başkan, bir grubun ileri geleni.
rekât: Namazdaki bölümlerden her biri.
salâvat: Peygamberimizin adı anıldığında O'na yapılan dua.
seher: Günün doğmaya başlaması.
serseri: Boş gezen ve etrafını söz ve davranışlarıyla rahatsız eden kişi.
servet: Mal, mülk, para.
suikast: Bir kişiyi öldürmeye çalışma.
sûre: Kur'ân'daki yüz on dört bölümden her biri.
şair: Şiir yazan ve söyleyen kişi.
tavaf: Kâbe'nin etrafında belli bir düzene göre dönme.
tedirgin: Huzursuz, endişeli.
tellâl: Bir haberi yada olayı duyurmak için davul vb. bir alet eşliğinde bağıran kişi.
tereddüt: Kararsızlık, duraksama.
Tevrat: Yahudilerin kutsal kitabı.
tüccar: Ticaretle uğraşan, mal alıp satan kişi.
ümmet: Bir peygambere inananların tamamı.

ürpermek: Tüyleri dikenleşerek kabarmak.
vahiy: Yüce Allah'ın melekler vasıtasıyla peygamberlerine gönderdiği emirler, âyetler, haberler.
valide: Anne.